

ud paa, at Retshandeler kun skulle kunne omstødes, naar den paagældende Kreditor enten ved Retshandelens Indgaaelse eller ved Gjældens Stiftelse var vidende om de foranførte Bestemmelser — jeg haaber, at Enhver vil erkjende, at, dersom man sætter dette ind i Paragrafen, kan man lige saa godt borttage hele Paragrafen — eller hvis Kreditor tilføjes der i Forslaget, „har foretaget Skridt for at formaa eller forhjælpe Skyldneren til at betale hans Fordring paa de øvrige Kreditorens Beføstning“. Det er mig ikke ganske klart, hvad det ærede Mindretal mener hermed. Er det Meningen, at Kreditor skal have foretaget de her omhandlede Skridt med Bevidsthed om, at hans Debitor var i den Stilling, som Paragrafen omhandler, og med Bevidsthed om, at Debitor skal formaas til at betale paa de øvrige Kreditorens Beføstning, eller skal det være tilstrækkeligt, at han har foretaget Skridt for at formaa Skyldneren til at betale, naar denne Betaling derhos faktisk vilde være Betaling paa de øvrige Kreditorens Beføstning. Dersom det Sidste er Meningen, og Ordene tilstede denne Fortolkning, gaar Mindretallet ved sit Forslag videre i streng Retning end § 24; thi saa fører Forslaget til, at den Mand, der i den bedste Tro af Verden har foretaget Skridt for at komme til sin Betaling, er udsat for, at det, han har opnaaet i den Anledning, skal omstødes, naar det kun kan siges, at han har gjort Noget for at formaa sin Debitor til at betale paa en Tid, da Debitor, ham uafvidende, var i den omtalte Stilling. Naar i Dvrigt det ærede Mindretal gjen-tagende har paaberaabt sig den Udtalelse, der fremkom fra Grosserer-societetets Komite under Sagens Behandling i det andet Thing, saa er det allerede bemærket af det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds, at man dog ikke maa glemme, at denne Udtalelse indkom, forinden § 24 havde faaet den Affattelse, hvori den nu foreligger for Folkethinget, og at man netop ved den forandrede Affattelse af § 24 har taget Hensyn til de Udtalelser, der saaledes vare fremkomne. Men for Dvrigt vil jeg ikke tilbageholde som min Mening, at hvor meget Hensyn det end er i sin Dr-

den, at der tages til Udtalelser fra Grosserer-societetet, maa det ikke glemmes, at ved den Sag, hvorom der her er Tale, have Meningerne bitterlig været forffjellige imellem de Handlende, og jeg kan tilføie — jeg veed det med positiv Sikkerhed — at der er Handlende, og deriblandt ogsaa Medlemmer af Grosserer-societetet, der have opfattet Sagen paa en noget anden Maade, end den er fremstillet i den omtalte Udtalelse. Der er fremkommet Udtalelser, der gaa i ganske modsat Retning, netop hvad dette Punkt i § 24 angaar, fra Handlende, der nyde den største Anseelse blandt deres Standsfæller her i Byen og i hele Landet, og deriblandt Handlende, som have været kaldede til at udtale sig om denne Sag i fuldkommen ligesaa officiel Stikelse som Grosserer-societetet. Jeg figter herved til Medlemmer af den Kommission, der er nedsat til Udarbejdelse af en Søs og Handelslov, og jeg mener, at de Handlende, der sidde i denne Kommission, have ligesaa meget Krav paa at blive hørte som de Handlende, der ere Medlemmer af Grosserer-societetet. Men i Dvrigt maa jeg gjen-tage, at der her i § 24 ikke er Spørgsmaal om Ting, hvor man behøver at tage sin Tilflugt til særegne Handelskundskaaber; der er Spørgsmaal om Tilfælde, hvor man ligefrem kan appellere til den almindelige Retssøelse, og jeg spørger Enhver, som har naturlig Retssøelse, om det ikke er utilbørligt, at Lovgivningen skal vedblive at være saaledes, at en Mand til sin Fordel kan benytte sig af en Retshandel med en Anden, som for denne Andens Vedkommende ham bitterlig er en Forbrydelse. Jeg har ikke nogen Tvivl om, at Svaret vil blive bekræftende. Hvad det ærede Mindretals Forslag til § 25 angaar, da tilstaar jeg, at forsaavidt jeg har opfattet hans Udtalelser, berøede de paa en fuldstændig Misforstaaelse af, hvad der staar i § 25 andet Stykke. Andet Stykke af § 25 gaar ud paa at lempe de Regler, som ere givne i de foregaaende Paragrafer netop i Fævd af Berelkreditorene. Der er i de foregaaende Paragrafer givet Regler for, at i visse Tilfælde skal en erlagt Betaling gives tilbage. Man gjør i § 25 andet Stykke en Undtagelse herfra